

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 174.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000843488/facsimile.pdf> (tilgået 02. december 2021)

Anvendt udgave: Martin Luther

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

bringe ham dette. — *Kunde* det skee, ja, da vilde han jo give alt, alt andet derfor!

Han gik hemmelig til Prioren for Augustiner-Klostret i Erfurt og aftalte med ham Dagen, da han maatte komme og give sig derind. Han havde ofte hørt den af sine Lærere ved Universitetet, som han holdt mest af — v. Usingen — omtale dette Kloster med saa megen Ros; derfor valgte han at melde sig dér.

Næste Dag vandrede han til Gotha. Han vilde mødes med Jomfru Ursula endnu en Gang, inden de for bestandig skiltes.

Hans Tilstand i denne Tid var jo et bestandigt Op og Ned — ogsaa nu paa Vejen til Gotha. Sin mulige Redning fra Evigheds-Angsten saae han i, at han nu skulde kunne lægge alt *Ansvar* og *Omsorgen* for den Sag over paa andre, blot beholde Arbejdet derfor selv, — aa, det var jo en Hvile blot at tænke derpaa, — men den forstyrredes saa rigtignok stadig for ham ved Tanken om, at det var jo hans *egen* Salighed, det drejede sig om, og Tabet af den blev ikke mindre for *ham*, selv, — og andre forspildte ham den, og om de ogsaa lovede aldrig saa godt. Hans Faders Ord havde ikke kunnet skaffe ham Ro og Sikkerhed, hvorfor skulde saa Munkene og Præsterne kunne det i Klostret? — Men saa kom jo atter Tanken om, at naar han var dér, saa havde han da gjort sit Yderste, og Præsterne og Munkene de maatte jo dog vide Besked fremfor hans Fader, det var vel endogsaa ligefrem en Synd ikke at tro, hvad de sagde. — —

Han havde ikke været mange Øjeblikke hos Jomfru Ursula, før han holdt hende i sine Arme — for denne Gang var det ham, der baade tog og gav — og følte: at her hos hende havde han paa en Maade alt det, han higede efter. Ja, her var jo virkelig Freden, — han higede ikke mere, han ønskede jo blot, at det altid kunde vare. Han syntes, at Gud selv var til Stede. Men Ønsket om, at det skulde vare, vakte straks hans Uro paany, — for hvor skulde dette kunne staa imod hans Angst: naar hans Faders Ord ikke stod til Troende, og han ikke engang vidste, hvad Sikkerhed Klostret kunde bringe ham, — hvor skulde saa Jomfru Ursula kunne værne ham og sig selv mod Helvedes hede Aande.

Han sagde det ogsaa til hende: han syntes, at der var